

Arrest

nr. 262 617 van 19 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd door de Italiaanse autoriteiten erkend als vluchteling.

Op 10 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, namelijk in functie van zijn Belgische moeder.

Op 31 oktober 2017 weigerde de gemachtigde de aanvraag om een verblijfskaart (bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Op 23 december 2019 diende verzoeker een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 20 juni 2019 weigerde de gemachtigde opnieuw de aanvraag (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Op 6 november 2020 diende verzoeker een derde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 3 mei 2021 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag opnieuw (bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2020 werd ingediend door:

Naam: M. B.

Voornaam: D.

Nationaliteit: vluchteling erkend in ander land

Geboortedatum: [...]1997

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] AALST

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met M.B.J. (RR: [...]), zijn Belgische moeder. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde opnieuw enkele stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden, zelf geruime tijd tewerkgesteld(sic) is. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Wel integendeel, het omgekeerde lijkt het geval te zijn, hetgeen ook door de raadsman wordt bevestigd: betrokkene dient referentiepersoon financieel bij te staan. Het dossier bevat verder ook geen bewijzen dat referentiepersoon in staat zou zijn betrokkene ten laste te nemen: referentiepersoon blijkt reeds sinds januari 2021 niet meer tewerkgesteld te zijn. De

tewerkstellingen voordien waren in zijn geheel bekeken bovendien eerder sporadisch te noemen en dus zeker niet stabiel. De voorgelegde inkomsten zijn niet meer actueel gelet de beëindigde tewerkstellingen. Er kan niet blijken uit het dossier of zij nog steeds in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering, en kan niet blijken dat zij desgevallend actief op zoek is naar werk, hetgeen een voorwaarde is om dergelijke inkomsten in aanmerking te kunnen nemen in het kader van huidige aanvraag.

Echter gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt. Betrokkene is een jonge man die wel degelijk er toe in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is geen sprake van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in art. 40ter juncto 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat zij op de hoogte zijn van betrokkenes tewerkstelling en dat het onvermogen in het land van herkomst onbewezen blijft. Na enkele jaren is het aannemelijk dat betrokkene dit dus niet kan aantonen. Het heeft dus geen zin aanvragen te blijven indienen.

Evenwel dient te worden opgemerkt dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden evenwel(sic) niet verder onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Daarnaast voert verzoeker eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

"A. Liminaires

La situation exposée à la partie adverse était la suivante :

- *Le requérant a un statut de réfugié (reconnu par un pays de l'Union : Italie)*
- *Sa famille réside sur le territoire (mère et 2 soeurs)*
- *Suite à une séparation, le soutien financier (par son travail) du requérant est indispensable pour la famille.*

La partie adverse se contente d'une lecture linéaire de l'article 40 ter de la Loi.

Alors que des éléments concrets ont été avancés pour justifier une demande de regroupement familial d'autant qu'une redevance conforme avait été acquittée.

B. Principes

- *Article 7 de la Charte :*

Article 7 Respect de la vie privée et familiale

Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications.

- Déclaration universelle des droits de l'homme : « la famille est l'élément naturel et fondamental de la société et a droit à la protection de la société et de l'État », la plupart des instruments internationaux concernant les droits de l'homme contiennent des dispositions pour la protection de l'unité de la famille

- Considérants de la Directive 2004/38

(6) En vue de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme et sans préjudice de l'interdiction des discriminations fondées sur la nationalité, la situation des personnes qui ne sont pas englobées dans la définition des membres de la famille au titre de la présente directive et qui ne bénéficient donc pas d'un droit automatique d'entrée et de séjour dans l'État membre d'accueil devrait être examinée par ce dernier sur la base de sa législation nationale, afin de décider si le droit d'entrée ou de séjour ne pourrait pas être accordé à ces personnes, compte tenu de leur lien avec le citoyen de l'Union et d'autres circonstances telles que leur dépendance pécuniaire ou physique envers ce citoyen.

(13) Il convient de limiter l'obligation d'avoir une carte de séjour aux membres de la famille des citoyens de l'Union qui ne sont pas ressortissants d'un État membre pour les périodes de séjour supérieures à trois mois.

*

- L'Article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'union européenne (2016/C 202/02) dispose :

Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prévoient que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Les travaux préparatoires de la loi indiquent l'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle :

« À l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire ».

Selon une jurisprudence constante du Conseil d'État :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision; que la motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux

intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce; que l'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise; que l'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision »⁴ (le requérant souligne).

« Il convient de rappeler que cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'État de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés ».

L'article 62, § 2, al. 1er, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent. »

Dans le cadre de son contrôle de légalité, Votre Conseil ne peut substituer son appréciation à celle de l'autorité, mais Il peut en revanche vérifier l'adéquation et le caractère raisonnable de la décision entreprise et, le cas échéant, constater l'erreur manifeste d'appréciation de l'autorité.

Les principes de bonne administration réunissent un ensemble de devoirs qui s'imposent à toute administration soucieuse d'agir et d'exercer son pouvoir d'appréciation comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité⁷. Parmi ces devoirs figurent notamment l'obligation de collaboration procédurale et le devoir de soin ou minutie.

Il ressort de la jurisprudence du Conseil d'État qu'en vertu du devoir de minutie : « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (le requérant souligne).

C. Développements

1. Monsieur a donc bien introduit une demande de regroupement familial [Il incombe à l'administration d'interpréter la demande du requérant dans un sens qui est susceptible d'avoir pour lui l'effet qu'il recherche ou à tout le moins de l'inviter à introduire une demande en ce sens en bonne et due forme. (n° 107.426 (Prés. XV Réf.), 6 juin 2002 M. Leroy (R.).9]

Une redevance de 363 € a été acquittée.

2. Dans sa demande, il faisait notamment valoir les éléments suivants :

On peut évidemment s'en référer aux éléments déjà développés en terme notamment de procédure, mais il convient de souligner ou de développer ce qui suit :

- Ce jeune homme a pu acquérir le statut de protection international en Italie (Réfugié).

Son but n'étant pas d'obtenir des papiers, mais de vivre en famille.

- Il avait 19 ans lorsqu'il arrivera en Italie et étudiera. Il est devenu bilingue.

- Il viendra rejoindre sa maman et ses deux soeurs établies sur le territoire.

- S'il dépendait financièrement de sa maman avant son arrivée sur le territoire, il put trouver un travail, et décrochera d'ailleurs un CDI en décembre 2019.

- Il développera sa propre vie privée (travail), mais également familiale : il a de nouvelles responsabilités.

De ce fait et de la séparation de sa maman de son compagnon, c'est lui qui en définitive prend en charge la famille. Sans lui des aides devraient être sollicitées.

Il y a donc effectivement une vie familiale qui est ici corroborée par la cohabitation, mais également (et logiquement) par le soutien de monsieur.

C'est, selon le conseil, la raison d'être de l'article 7 D de la Directive 2004/38.

La nécessité de vivre en famille est établie en rappelant l'impossibilité pour la maman de quitter le territoire.

B 2 de la vie familiale et privée lu avec les critères financiers

À reprendre les enseignements : il convient de trouver un équilibre entre d'une part le respect de la vie familiale - et d'autre part la non-émergence du regroupé.

Il est important de noter :

- l'absence d'une quelconque émergence du requérant qui a été pris en charge par sa famille depuis son arrivée*
- les garanties légales qui vous permettent de vous en assurer.*

Concernant les revenus, il convient de rappeler l'arrêt 11.722 du CE 10 il doit être lu in specie avec l'article 7 de la Directive 11 - puisque le regroupé se doit d'être en mesure de pouvoir travailler.

Certes l'article 2 de l'AR du 9 juillet 1999 a pu prendre en considération cet élément, mais on doit s'interroger si les délais et la carte de séjour délivré ne sont pas une atteinte au droit du travail et donc contraire aux objectifs des ou du Législateur.

B 3. Nous devons également rappeler ce même arrêt de 2006 qui rappelle que l'automaticité de l'ordre de quitter est contraire à l'esprit même du droit de l'Union.

Automaticité que l'on retrouve toujours dans notre droit actuel, comme en l'espèce, et ce sans examen réellement individuel.

69. En effet, en raison de l'automaticité de l'ordre d'éloignement, cette législation ne permet pas qu'il soit tenu compte des raisons pour lesquelles l'intéressé n'a pas effectué les démarches administratives nécessaires et de son aptitude éventuelle à établir qu'il répond aux conditions auxquelles le droit communautaire subordonne son droit de séjour.

70. À cet égard, demeure sans pertinence le fait qu'il n'y a pas, en pratique, d'exécution immédiate des ordres d'éloignement. La législation belge, notamment les articles 45, 51 et 53 de l'arrêté royal, prévoit les délais à l'expiration desquels les ordres d'éloignement émis deviennent exécutoires. En tout état de cause, le caractère prétendument relatif des ordres d'éloignement n'enlève rien au fait que ces mesures sont disproportionnées à la gravité de l'infraction et sont susceptibles de dissuader les citoyens de l'Union d'exercer leur droit à la libre circulation.

71. Eu égard à ce qui précède, il y a lieu de considérer comme fondé le second grief invoqué par la Commission.

Que cette automaticité sans avoir égard au devoir de soin peut porter atteinte au droit au travail (article 23 de la Constitution) quand bien même il y a eu des adaptations législatives, il est un fait une telle décision fragilise évidemment le demandeur et porte aussi atteinte à la famille même du demandeur, voir au revenu du national.

Il convient en effet d'avoir égard à l'ensemble de la situation

En résumé, si nous le pouvons : nous avons ici une personne (qui a dépendu financièrement de sa maman – mais qui aujourd'hui travaille) qui souhaite simplement vivre en famille et travailler pour les remercier des efforts que la famille a consentis.

Le conseil avait manifestement rappelé notamment l'arrêt de la CJUE du 4 mars 2010 (C-578/08, Chakroun), la partie adverse ne pouvait donc simplement ignorer cette demande d'autant qu'elle émanait d'un réfugié reconnu [N'est-il pas de jurisprudence qu'un réfugié statutaire a le droit de s'installer dans un autre pays de l'Union européenne pour se rapprocher d'un membre de sa famille].

Il ressort clairement de la jurisprudence de la Cour que la demande de regroupement familiale est une demande de reconnaissance de la vie familiale et que l'État doit aussi prendre en compte dans le cadre de cette demande tous les éléments.

Cette demande lui a, par ailleurs, permis de travailler, et donc de soutenir sa famille financièrement. (Fondant ainsi la vie familiale et la vie privée) puisqu'il est un soutien nécessaire pour sa maman et ses soeurs.

Il y a donc bien eu en l'espèce par une lecture linéaire de la disposition et donc une automaticité non conforme sans examen à la lumière des droits fondamentaux et, plus particulièrement, du droit au respect de la vie familiale consacré tant par la CEDH que par la Charte.

Il y a manifestement une motivation non conforme. Même si la décision entreprise l'a été sans ordre de quitter, elle a des effets juridiques importants (dont le droit au travail, à la santé).

À défaut de constater l'illégalité manifeste de la décision attaquée, manifestement et lu avec notamment les articles 20 du TFUE, 7 de la Charte, la Directive 2004/38, il conviendrait de saisir préalablement la Cour de Justice de l'Union Européenne en posant la question suivante : un réfugié reconnu dans un pays de l'union peut-il venir s'établir, s'il y travaille, dans un autre pays de l'Union rejoindre sa maman qui est une citoyenne européenne (belge)?"

Na een theoretische toelichting bij de door verzoeker aangehaalde geschonden regelgeving, wijst hij erop dat hij in zijn aanvraag heeft aangehaald dat hij een vluchtelingenstatus heeft in Italië. Zijn doel is niet om documenten te verkrijgen doch wel om met het gezin samen te leven. Hij heeft in Italië gestudeerd en werd er tweetalig. Verzoeker kwam naar België om zijn moeder en zussen te vervoegen. Sedert december 2019 heeft verzoeker een arbeidscontract van onbepaalde duur kunnen bekomen. Zijn moeder is gescheiden van haar partner en bijgevolg neemt hij zelf de zorg op voor zijn familie. Volgens de raadsman is het gezinsleven dat wordt ondersteund door het samenwonen en door de steun van verzoeker, de bestaansreden van artikel 7, d van de Burgerschapsrichtlijn. Verzoeker acht de noodzaak om in familie samen te leven aangetoond evenals de onmogelijkheid voor de moeder om het grondgebied te verlaten. Verder stelde verzoeker in de aanvraag dat wat betreft de inkomsten een behoefteanalyse moet gemaakt worden in het licht van artikel 7 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn). Verder haalde verzoeker aan dat het automatisme waarmee een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, strijdt met de geest van het Unierecht en in casu zou gebeurd zijn zonder reëel individueel onderzoek. Vervolgens citeert verzoeker dat hij gewezen heeft op het feit dat een dergelijk automatisme strijdig is met het recht op werk. Een dergelijke beslissing brengt schade toe aan de familie van verzoeker en zelfs aan het nationaal inkomen. Samengevat stelt verzoeker dat hij een persoon is die financieel afhankelijk geweest is van zijn moeder, maar nu werkt en die eenvoudigweg wenst te leven bij zijn familie en te werken uit dank voor de inspanningen van de familie.

Verzoeker komt terug op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie en stelt dat de gemachtigde de aanvraag niet gewoon mocht negeren, die komt van een erkend vluchteling. Hij vraagt zich af of een erkend vluchteling niet het recht heeft om zich in een andere lidstaat te vestigen om dichterbij een familielid te zijn. Verzoeker meent dat het duidelijk uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat een verzoek om gezinshereniging een verzoek is tot erkenning van het gezinsleven en dat de lidstaat alle elementen in rekening moet brengen. Het verzoek heeft verzoeker toegestaan te werken en zijn familie te ondersteunen. Hij stelt een noodzakelijke steun te zijn voor zijn moeder en zussen. Verzoeker concludeert dat in casu enkel een lineaire toepassing heeft plaats gevonden van de wet zonder rekening te houden met de fundamentele rechten, zijnde het recht op een familieleven zoals neergelegd in het EVRM en het Handvest. Verzoeker erkent vervolgens wel dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten is gekoppeld aan de beslissing, maar wijst erop dat de beslissing toch ernstige juridische gevolgen heeft op vlak van werk en gezondheid. Tot slot vraagt verzoeker, indien geen onwettigheid wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, in samenlezing met artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), artikel 7 van het Handvest en de Burgerschapsrichtlijn een prejudiciële vraag te stellen, meer bepaald of een vluchteling, erkend in een lidstaat, zich mag vestigen in een andere lidstaat, indien hij daar werkt, teneinde zijn moeder te vervoegen die het unieburgerschap heeft?

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat enerzijds verzoeker, die ouder is dan 21 jaar en moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit niet aantoonde daar hij zelf geruime tijd tewerkgesteld is. Tegelijk stelt de gemachtigde dat veeleer de omgekeerde situatie het geval is, met name dat verzoeker zijn moeder financieel moet bijstaan. Anderzijds wijst de gemachtigde op het feit dat verzoekers moeder niet over afdoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen. De gemachtigde wijst er daarbij op dat die tewerkstelling van de Belgische moeder gestopt is sinds januari 2021 en er niet blijkt dat zij nog in aanmerking komt voor een werkloosheidsuitkering, minstens blijkt niet dat zij actief op zoek is naar werk. De gemachtigde concludeert dat de tewerkstelling van verzoeker sowieso reeds een argument is om het verblijfsrecht als familielid te weigeren aangezien er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit, hierbij behoort het niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij bij de beoordeling van die feiten, in de materiële of formele motivering van de beslissing, geen manifeste appreciatiefout heeft begaan door kennelijk onredelijk te handelen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de vraag of een manifeste appreciatiefout wordt begaan, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde in casu artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40ter, § 2:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2°[...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid 3°:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;” (eigen onderlijnen)

Nu verzoeker ouder is dan 21 jaar, blijkt uit het voorgaande dat verzoeker pas een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische moeder kan laten gelden als hij ten laste is van haar of haar eventuele partner.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet betwist dat hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing een arbeidscontract had van onbepaalde duur. De Raad is van oordeel dat verzoekers betoog dat hij in het verleden financieel gesteund werd door zijn moeder niet volstaat. Verzoeker gaat ervan uit dat zijn huidige tewerkstelling de vaststelling van een afgeleid verblijfsrecht niet in de weg mag staan, doch de Raad kan dit niet volgen.

De Raad van State stelde in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019: “De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker zelf geen unieburger is, althans hij haalt niet aan ondertussen de Italiaanse nationaliteit te hebben, en dat de referentiepersoon zijnde zijn Belgische moeder weliswaar

een unieburger is maar dat niet blijkt dat zij gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Bijgevolg valt deze situatie niet onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn (zie artikel 3, 1 van de Burgerschapsrichtlijn). Verzoeker, die derdelander is, kan in een dergelijke situatie geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de Burgerschapsrichtlijn of artikel 21 van het VWEU [zie in die zin HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak of HvJ 27 februari 2020, RH C-836/18, punt 29]. De Raad volgt verzoeker zijn verwijzing naar artikel 7, 1, d van de Burgerschapsrichtlijn dan ook niet.

Ten overvloede, mocht de situatie alsnog onder de Burgerschapsrichtlijn vallen, quod certe non, dan blijkt ook uit het arrest Reyes, punten 30 en 31 dat de descendent van een Unieburger moet aantonen dat hij te zijnen laste was in het land van herkomst en dat enkel het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent “het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen” hem niet kan tegengeworpen worden, noch “eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland”. De Raad merkt dan ook op dat het daadwerkelijk hebben van werk en het puren van een loon hieruit gedurende de periode dat de vestigingsprocedure loopt en er dus nog geen verblijfsrecht werd erkend en het verblijf nog niet werd toegestaan, zoals in casu, door het Hof niet gekwalificeerd werd als omstandigheden die vallen onder het begrip “ten laste”. De gemachtigde kon dus, zelfs in lijn met het Unierecht, vaststellen dat verzoeker over persoonlijke bestaansmiddelen uit tewerkstelling beschikt en bijgevolg vermogend is, zodat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet afdoende blijkt.

Het feit dat verzoeker niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van zijn Belgische moeder, in functie van wie hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, kan op zich reeds de beslissing schragen.

Waar verzoeker verder stelt dat de gemachtigde een behoefteanalyse had moeten maken in het licht van artikel 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en verder ook verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie, merkt de Raad wederom op dat de situatie van verzoeker als derdelander familielid van een Belgische moeder niet valt onder de draagwijdte van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie artikel 3, 3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn). Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde de bestreden beslissing inderdaad ook subsidiair heeft gestoeld op het argument dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over toereikende en stabiele bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te kunnen nemen. In principe is de gemachtigde op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet er wel toe gehouden indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° niet is voldaan, te bepalen - op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden - welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker voert evenwel geen schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet aan en bovendien blijkt dat de gemachtigde erop heeft gewezen dat de referentiepersoon haar tewerkstelling is gestopt, dat niet blijkt dat ze nog recht heeft op een werkloosheidsvergoeding en dat ook niet blijkt dat ze nog actief op zoek is naar werk. Dat alles wordt door verzoeker niet betwist. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat indien er geen inkomsten worden voorgelegd, noch een werkloosheidsuitkering in combinatie met het bewijs dat men zoekt naar werk, dat in een dergelijke situatie dan ook geen behoefteanalyse moet gebeuren (RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Bijgevolg kan het betoog van verzoeker in het licht van de behoefteanalyse ook om die reden niet gevolgd worden.

Verder stelt verzoeker dat het automatisme waarmee een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, strijdt met de geest van het Unierecht en in casu zou gebeurd zijn zonder reëel individueel onderzoek. De Raad kan alleen maar vaststellen dat thans een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voorligt zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker stelt dat hij gewoon wenst te leven bij zijn familie en te werken uit dank voor de inspanningen van de familie is dit lovenswaardig doch niet voldoende om een recht te hebben op gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder. Anders dan verzoeker stelt, bestaat er niet zoiets als een recht voor een erkend vluchteling om zich in een andere lidstaat te vestigen louter om de reden dat men dichter bij een familielid wil zijn zonder aan de voorziene voorwaarden te voldoen. Verzoeker kan steeds in eigen naam een aanvraag richten tot de gemachtigde op grond van artikel 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet teneinde om persoonlijke redenen een machtiging tot verblijf te verwerven. Het nationale recht voorziet eveneens in artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 93 van het Vreemdelingenbesluit in een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus voor personen die in een andere lidstaat als vluchteling zijn erkend.

Verzoeker stelt verder dat volgens de rechtspraak van het Hof blijkt dat een aanvraag tot gezinshereniging een aanvraag is tot erkenning van het familieleven en dat de staat met alle elementen rekening moet houden. Ook al kan de Raad volgen dat elk verzoek tot gezinshereniging kan gekaderd worden binnen een verzoek tot erkenning van het gezinsleven, toont verzoeker met deze vage stelling geen schending van enige regelgeving aan. Indien moet aangenomen worden dat verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met het feit dat hij erkend vluchteling is in Italië, kan de Raad niet anders dan antwoorden dat ook indien een verzoeker een erkend vluchteling is, nog steeds de voorwaarde geldt dat hij, indien hij op grond van de artikelen 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet een gezinshereniging wenst met zijn Belgische moeder, dient aan te tonen van haar ten laste te zijn.

Waar verzoeker meent dat in casu enkel een lineaire toepassing heeft plaats gevonden van de wet zonder rekening te houden met de fundamentele rechten, zijnde het recht op een familieleven zoals neergelegd in het EVRM en het Handvest, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker doelt op artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest.

In deze kan de Raad weinig anders dan vaststellen dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging waarvan sprake in artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). Verweerder wijst in de nota eveneens op die rechtspraak. Bijgevolg, nu supra is vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals voorzien in artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad van State ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In bepaalde uitzonderlijke gevallen kan uit artikel 8 van het EVRM evenwel een positieve verplichting voortvloeien een verblijfsrecht toe te staan. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

In casu wijst verzoeker op het feit dat zijn moeder en zussen afhankelijk zijn van zijn financiële steun en stelt hij elders in het verzoekschrift dat het voor zijn moeder onmogelijk is om het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet toelicht waarom zijn moeder het Belgisch

grondgebied niet zou kunnen verlaten. In casu is niet betwist dat verzoeker in Italië lang heeft verbleven, daar heeft gestudeerd, daar de taal heeft geleerd en hij er een verblijfsrecht heeft als erkend vluchteling. Indien een afhankelijkheid bestaat van de referentiepersoon (en eventueel zijn zussen) ten aanzien van verzoeker en zij eigenlijk ten laste is/zijn van verzoeker, is het de Raad niet afdoende duidelijk waarom geen gezinsleven of gezinshereniging in Italië met verzoeker mogelijk zou zijn. Die situatie zou dan immers wel betrekking hebben op een ascendent ten laste van een descendent.

In fine van het betoog vraagt verzoeker aan de Raad een prejudiciële vraag te stellen in het licht van artikel 7 van het Handvest, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 20 van het VWEU. Hij verwijst eveneens naar het arrest RH van 27 februari 2020 van het Hof van Justitie. Wat betreft de Burgerschapsrichtlijn en artikel 7 van het Handvest verwijst de Raad naar hetgeen hoger is uiteengezet. Immers, de uiteenzetting van de Raad in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan ook worden aangenomen in het licht van artikel 7 van het Handvest omwille van het bepaalde in artikel 52, lid 3 van het Handvest. Wat betreft artikel 20 van het VWEU wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie zich reeds verschillende malen in analoge zaken over de draagwijdte van deze bepaling heeft uitgesproken. Zo bijvoorbeeld in het arrest RH waar verzoeker zelf in voetnoot naar verwijst.

In dit arrest herhaalt het Hof in de punten 37 en 38 dat het burgerschap van de Unie iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf verleent op het grondgebied van de lidstaten. In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. In de punten 39, 40 en 41 herhaalt het Hof van Justitie dat het Hof reeds heeft vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 51].

De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Hieruit volgt volgens het Hof van Justitie dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zouden zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend.

In casu is het evenwel duidelijk dat indien aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend, dit niet als gevolg zal hebben dat verzoeker en zijn Belgische moeder feitelijk genoopt zullen zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Zoals reeds aangehaald, is niet betwist dat verzoeker immers een verblijfsrecht heeft in Italië. Verder heeft het Hof van Justitie reeds in de zaak KA van 8 mei 2018, waarin ook een uitlegging wordt gegeven aan artikel 20 van het VWEU, reeds in punt 68 gezegd dat een loutere financiële afhankelijkheidsverhouding niet afdoende is om de Belgisch staatsburger ertoe te dwingen het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Thans is de Raad dan ook van oordeel dat er redelijkerwijze geen twijfel kan bestaan dat het niet toekennen van een verblijfsrecht aan verzoeker geen schending inhoudt van artikel 20 van het VWEU.

Om deze redenen is de Raad van oordeel dat, nu het Hof van Justitie zich reeds in verschillende arresten in analoge zaken over de uitlegging van artikel 20 van het VWEU op eenduidige wijze heeft uitgesproken, het in casu niet nodig is een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen. Verder is een arrest van de Raad ook nog vatbaar voor hoger beroep, waardoor zich volgens artikel 267 van het VWEU ook geen verplichting opdringt om de vraag te stellen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM of van de Burgerschapsrichtlijn blijkt niet. Evenmin wordt op basis van het betoog van verzoeker een manifeste appreciatiefout aangenomen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES